

opusdei.org

Prelatovo pismo (oktober 2010)

Prelat Opus Dei v tem pismu govori o angelih varuhih, katerih praznik je Cerkev 2. oktobra, na ta dan pa se obhaja tudi obletnica ustanovitve Opus Dei.

7. Nov. 2010

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Duša prekipeva od veselja, ko si predstavlja srečo našega Očeta tistega 2. oktobra leta 1928.

Združimo se z njegovo molitvijo na kolenih, ki je ob zaupanju, ki so mu ga izkazala nebesa, prikipela iz njegove duše. Vsak dan premišljujemo o resničnosti tega, da smo bili v tem božjem razodetju svetemu

Jožefmariju zajeti tudi mi. *Slavite Gospoda, Gospodovi angeli, pojte mu hvalnico, nadvse ga poveličujte na veke*[1]. S temi besedami iz Svetega

pisma se začenja jutranja maša na praznik svetih angelov varuhov, ki morajo močno odmevati v ženskah in moških v Opus Dei. Lahko nam služijo kot način, da povzdignemo našo hvaležnost Bogu ob tej ponovni obletnici ustanovitve, saj – kakor je zatrjeval naš Oče – **ni naključje, da**

je Bog navdihnil njegovo Delo na dan, ko jim je Cerkev pripravila praznovanje (...). Dolgujemo jim več, kot si mislite[2]. Vesel sem, ko

vas spominjam, da nam je sveti Jožefmarija velikokrat predlagal – še posebno v Argentini, v La Chacra –, da naj, ko stopimo v kapelo, izrazimo

svojo hvaležnost angelom, ker večno hvalijo Gospoda v evharistiji.

Pomislite, da je pobožnost do angelov globoko ukoreninjena v Cerкви.

Lahko bi se reklo, da v Svetem pismu, tako v stari kot v novi zavezi, skorajda ne obstaja stran, kjer se ne bi pojavila ta popolnima duhovna bitja, ki uživajo videnje Boga in služijo božjim načrtom[3]. Janez Pavel II. je v eni od svojih katehez izpostavil, da bi zanikanje njihovega obstoja prisililo k temu, da se radikalno preveri Sveto pismo in z njim vso zgodovino odrešenja, s čimer pa bi zapadli v neodpušljivo zmoto.

Jutrišnji praznik nam ponuja priložnost, da se bolj pogosto obračamo k tem nebeškim bitjem in mislimo predvsem na to, da so božja bitja in da je samo Jezus Kristus središče angelskega sveta in vsega vesoljstva. Kristusovo prvenstvo nad

stvarstvom, prvenstvo utelešene besede, je eden od temeljev katoliške vere, *kajti v njem je bilo ustvarjeno vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji, vidne in nevidne stvari, tako prestoli kakor gospostva, tako vladarstva kakor oblasti. Vse je bilo ustvarjeno po njem in zanj*[5].

»Kaj je angel?« se je spraševal papež Benedikt XVI. Odgovoril je: »Sveto pismo in Cerkveno izročilo nam omogočata odkriti dva vidika: angel je bitje, ki je v božji pričujočnosti ter je usmerjeno k Bogu z vsem svojim bitjem. Imena treh nadangelov se končajo z besedo "El", kar pomeni "Bog". Bog je zapisan v njihovih imenih in v njihovi naravi. Njihova resnična narava je biti v Njem in Zanj«[6].

Te trditve poudarjajo, da se najpomembnejše poslanstvo angelov uresničuje v češčenju presvete Trojice, v tem, da nenehno dvigajo

spev zahvale k Stvarniku in Gospodarju vseh stvari, vidnih in nevidnih. Tako angeli kot ljudje smo bili ustvarjeni za enak cilj. Oni so ga že dosegli, mi pa smo še na poti. Zato je zelo primerno računati z njihovo pomočjo, da bi nas naučili prehoditi stezo, ki vodi v nebesa. **Molim in prosim angele vsak dan, je ob neki priložnosti dejal naš Oče, ter se zatekam k posredovanju Varuhov mojih hčera in sinov, da bi znali hvaliti našega Gospoda. Tako bomo goreče duše, odločene ljudem prinašati tolažbo božjega nauka**[7].

Sveti Jožefmarija je vzpodbujal, naj se obračamo k svetim angelom vsak dan, ko začenjamo osebno molitev, potem ko najprej prosimo za posredovanje božjo Mater in svetega Jožefa. S kakšno pobožnostjo se obračamo k njim, s kakšno gotovostjo, da bomo uslišani? Naš Oče je še posebno glede obhajanja evharistije dejal: **kličem in hvalim z**

angeli: ni mi težko, saj vem, da sem v njihovi družbi, ko mašujem. Molijo Sveto Trojico[8]. Prav tako, ko obiščemo v tabernaklju prisotnega Jezusa in morda ne vemo, kako ga pozdraviti niti kako mu izraziti našo hvaležnost ali naše češčenje, lahko posnemamo zgled svetega Jožefmarija. **Ko stopim v kapelo, nam je zaupal, brez pomislekov rečem Gospodu: Jezus, ljubim te. In slavim Očeta in Sina in Svetega Duha (...). In spomnim se pozdraviti angele, ki čuvajo tabernakelj v bdenju ljubezni, češčenja, zadoščevanja, ter dvorijo Gospodu v presvetem zakramentu. Hvaležen sem jim, da so tam ves dan in vso noč, kajti jaz tega ne morem narediti drugače kakor le s srcem: hvala, sveti angeli, ki hvalite in vedno spremljate Jezusa v sveti evharistiji!**[9]. Priporočam vam, da se želite dan za dnem združiti z molitvijo našega ustanovitelja 2. oktobra 1928: naj v

nas ne pojema dialog hvaležnosti in odgovornosti, s kakršno je odgovoril naš Oče.

Ker so angeli véliki častilci presvete Trojice, lahko do popolnosti izpolnjujejo »drugi vidik, ki je značilen zanje: to, da so božji glasniki. Boga prinašajo ljudem, odprejo nebesa in tako odprejo zemljo. Prav zato, ker so v božji pričujočnosti, so lahko tudi zelo blizu človeku.«[10] To nam je razodel Jezus Kristus: ko je govoril o ljubezni Boga Očeta do otrok in do tistih, ki postanejo kakor otroci, je poudaril: *glejte, da ne boste zaničevali katerega od teh malih! Povem vam namreč, da njihovi angeli v nebesih vedno gledajo obličje mojega Očeta, ki je v nebesih*[11].

Temelječa na tem in drugih navdihnjenih besedilih nas Cerkev uči, da »od otroštva do smrti spremlja človeško življenje njihovo

varstvo in njihova priprošnja«[12], ter privzame v spisih cerkvenih očetov pogosto trditev: »Vsak vernik ima ob strani angela za zaščitnika in pastirja, da vodi njegovo življenje.«[13] Bog je izmed nebeških duhov postavil angele varuhe ob stran vsakemu moškemu in vsaki ženski. So naši bližnji prijatelji in zavezniki v boju, v katerem se soočamo – kakor potrjuje Sveto pismo – s hudičevimi pastmi. *Kajti naš boj se ne bije proti krvi in mesu, ampak proti vladarstvu, proti oblastem, proti svetovnim gospodovalcem te mračnosti, proti zlohotnim duhovnim silam v nebeških področjih.*[14] Naš Oče trdno in jedrnato pritrjuje temu nauku: **V času preizkušnje se zateci k svojemu angelu varuhu in obranil te bo pred hudičem ter ti prinesel svetih navdihov**[15].

Krščanski pisec iz drugega stoletja ponuja nekatera znamenja, po

katerih prepoznamo navdihe dobrih angelov in kako jih razlikovati od namigovanj hudobnih angelov.

»Angel pravice,« piše, »je obziren in pozna sramežljivost, je blag in miren. Zatorej, kadar pride v tvoje srce ta angel, se bo ob pravem času začel pogovarjati s tabo o pravičnosti, čistosti, svetosti, o mrtvičenju in o vsakršnih pravičnih delih in o vseh hvalevrednih krepostih. Ko se bo vse to dvignilo v tvoje srce, razumi, da je s teboj angel pravičnosti. To so torej dela angela pravičnosti. Zato verjemi njemu in njegovim delom.«[16]

Boj med dobrim in slabim – žalostna dediščina izvirnega greha –, je konstanta v človekovem bivanju na zemlji. Zato je logično, da se zatekamo k angelom varuhom, kakor molimo v neki stari molitvi: *Sancti Angeli Custodes nostri, defendite nos in proelio ut non pereamus in tremendo iudicio*; Sveti Angeli, naši

Varuhi, branite nas v boju, da ne bomo pogubljeni v strašni sodbi.

Naš ustanovitelj je že v zgodnji mladosti gojil globoko pobožnost do angelov, še posebno do svojega lastnega angela varuha. Od trenutka, ko je bil ustanovljen Opus Dei, njegova biografija prekipeva od dejanj, v katerih se izkazuje trdna in zaupna pobožnost do teh častilcev Boga, dobrih spremljevalcev na poti v nebesa. Tudi v svojih spisih velikokrat spominja na služenje angelov za dobro ljudi, namreč, kakor poudarja Sveto pismo, *ali niso vsi ti le duhovi, ki opravljajo službo in so poslani, da strežejo zaradi tistih, ki bodo dediči odrešenja?*[17] Tako velika je bila njegova vera v posredovanje angelov, da je učil, naj jih imamo za pomembne zaveznike v apostolskem delu. **Pridobi na svojo stran angela varuha človeka, ki ga želiš pritegniti k svojemu apostolatu. – On je vedno dober**

“**sodelavec**”[18], je zapisal v Poti. In na nekem drugem mestu, ob razmišljanju o tem, da je okolje, v katerem posameznik deluje iz poklicnih in družbenih razlogov, velikokrat zelo oddaljeno od Boga, je zagotovil: **Praviš, da je v tistem okolju mnogo priložnosti, da se pokvariš? –Prav. Toda, ali ne obstajajo tudi angeli varuhi?**[19]

Pritrkavanje zvonov iz cerkve Angelske Gospe, ki nikoli ni utihnilo v ušesih našega Očeta, mora odzvanjati tudi v naših ušesih, kakor opomin, da mora biti vse naše življenje eno samo čaščenje Boga s presveto Devico Marijo, z angeli in z vso zmagujočo Cerkvijo. Naš Oče je gojil tudi prijateljski odnos z nadangelom, ki – po besedah nekaterih cerkvenih očetov – pomaga vsakemu duhovniku pri opravljanju duhovniške službe. **Zelo verjetno je mnenje, je dejal ob neki priložnosti, da imajo duhovniki**

angela, ki je posebej zadolžen zato, da jim pomaga. Toda pred mnogimi, mnogimi leti sem prebral, da ima vsak duhovnik svojega duhovniškega nadangela, in bil sem ganjen. Sestavil sem neke vrste alelujo kot kratko molitev, ki jo ponavljam sam pri sebi, zjutraj in zvečer. Včasih sem pomislil, da ne bi mogel imeti te vere kar tako, zato ker je tako zapisal eden od cerkvenih očetov, čigar imena se niti ne spomnim. Takrat premišljuje o dobroti mojega Očeta Boga in ko molim k svojemu duhovniškemu nadangelu, sem prepričan, da če ga ne bi imel, bi mi ga Gospod dal, da bi bili tako utemeljeni moja molitev in pobožnost [20].

Pogosto se zadržujemo ob teh in drugih naukih o svetih angelih in potrudimo se, da jih udejanjimo v praksi, vsakdo na svoj način. Zatecimo se k njihovi pomoči z

intimnim zaupanjem. Notranje težave, ki so videti nepremagljive, zunanje ovire, ki so videti kot prava obzidja, bodo premagane s pomočjo teh tako mogočnih prijateljev, katerim nas je Gospod zaupal v varstvo. Kakor je učil naš ustanovitelj, zajemajoč iz izvira duhovnega izročila Cerkve, je potrebno utrditi resnično prijateljstvo z našim angelom varuhom in z angeli varuhi drugih ljudi, h katerim se bomo apostolsko obračali. **Angel varuh je prvenec iz nebes, ki nam ga je Gospod postavil ob stran, da bi nas čuval in nam pomagal, da bi nas opogumljal v naših stiskah, da bi se nam nasmehnil v našem trpljenju, da bi nas vzpodbujal, če bomo omahnili, ter nas podpiral**[21].

V veliko tolažbo nam je tudi ta druga misel, ki jo je sveti Jožefmarija zapisal v knjigi Brazda: Angel varuh

nas vedno spremlja kot izjemna priča. **On bo tisti, ki bo ob tvoji posebni sodbi spomnil na pozornosti, ki si jih izkazoval našemu Gospodu vse življenje. Še več: ko se boš počutil izgubljenega zaradi strašnih sovražnikovih obtožb, bo tvoj angel pokazal na tiste intimne vzgibe srca – ki si jih ti sam morda pozabil –, na tiste izraze ljubezni, ki si jih namenil Bogu Očetu, Bogu Sinu, Bogu Svetemu Duhu. Zato nikoli ne pozabi na svojega varuha in ta nebeški princ te ne bo zapustil ne zdaj, ne v odločilnem trenutku.[22]**

V našem duhovnem boju in v apostolatu vedno lahko računamo z zanimanjem in varstvom Kraljice angelov. V tem mesecu praznujemo enega od njenih praznikov: Rožnovenska mati božja. Ta marijanska pobožnost je **mogočno orožje**[23] v vseh bitkah za božjo slavo in rešitev duš. Naj v sledečih

tednih raste pobožnost molitve
rožnega venca, s posebno ljubeznijo
in v prepričanju, da bo naša nebeška
Mati zablestela v teku tega
marijanskega leta in nam od svojega
Sina izprosila obilo milosti.

Za zaključek vas spominjam, da je 6.
oktobra obletnica kanonizacije
našega Očeta. Po njegovem
posredovanju prosimo Gospoda, da
bi se nadnaravno veselje, ki nas je
preplavilo na tisti dan, ter
vzpodbuda k svetosti, ki smo jo
takrat prejeli, ohranila živa in močna
v njegovih hčerah in sinovih v Opus
Dei in v vseh ljudeh, ki so se
približali Delu. Priznam vam, da
vsakodnevno prosim svetega
Jožefmarija, da bi bil vsakemu izmed
nas blizu tisti vzklik: »svetnik
običajnega življenja«, s katerim ga je
označil božji služabnik Janez Pavel II.
[24]. Ustrezno ga lahko označimo
tudi tako: sveti Jožefmarija je svetnik,
ki nam pomaga vsak dan v vseh

okoliščinah. Bolje izkoristimo to “zaposlitev” našega Očeta, ki nas ima zelo, zelo rad, vendar hoče, da smo sveti. V vsakem mesecu je veliko cerkvenih praznikov in obletnic v zgodovini Dela: spominjajte se jih, da bo naš vsakdanji »*Serviam!*« zares velikodušen.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. oktober 2010.

[1] Dan 3, 59.

[2] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 24. 12. 1963.

[3] Prim. Katekizem katoliške Cerkve, št. 331–333.

[4] Prim. Janez Pavel II., Govor na splošni avdienci, 9. 7. 1986.

[5] Kol 1, 16.

[6] Benedikt XVI., Homilija, 29. 9. 2007.

[7] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, oktober 1972.

[8] Sveti Jožefmarija, Jezus prihaja mimo, št. 89.

[9] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 6. 1. 1972.

[10] Benedikt XVI., Homilija, 29. 9. 2007.

[11] Mt 18, 10.

[12] Katekizem katoliške Cerkve, št. 336.

[13] Sveti Bazilij, Contra Eunomio 3, 1.

[14] Ef 6, 12.

[15] Sveti Jožefmarija, Pot, št. 567.

[16] Hermas, El Pastor, Mandamiento VI, (Pastir, VI. zapoved), št. 2.

[17] Heb 1, 14.

[18] Sveti Jožefmarija, Pot, št. 563.

[19] Prav tam, št. 566.

[20] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 26. 11. 1967.

[21] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 16. 6. 1974.

[22] Sveti Jožefmarija, Brazda, št. 693.

[23] Sveti Jožefmarija, Sveti Rožni venec, predgovor.

[24] Prim. Janez Pavel II., Litteras Decretales ob kanonizaciji našega Očeta, 6. 10. 2002.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
oktober-2010/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-oktober-2010/) (14. Jun. 2025)